

NÉMETH ISTVÁN PÉTER

HORTULUS NOSTER

(strófák egy kertecskéből)

Nem keritéstől, virágtól kezdődik a kert.

WS mester szellemének

*50 éve Erzsébet nagyanyám vette meg nékiünk e telket.
Ez még a város volt ugyan, de egymást érték már a kertek.
Kaptunk a sorstól emitt lakni szűk félszázadot.
Családragénynek kevéske lett, ám a cseresznyefácaska alatt
Írbatok legalább verseket arról, hogy verébcsapatot bújtat
Az ajtónk fölött a futórózsa; S arról, hogy egy vadgalambpár
– mit apám még látbatott – a dióágra azóta is vissza-visszaszáll;
S hogy a nyári gyepen pulikutyám vigaszul megnyalintja lábfejem.*

*Pirosít, pirosít május, lángol az arcom.
Sugdossa egyre, hogy fölcicomázzalak.
Íme, a páros cseresznye fülbevaló éked,
S egész esztendőn át százszorszép-korona
Homlokodon. Csippentek koronaékszert is, málna
Rubintját reája, fésűvel nem bajadhoz érek,
Fogai közt a ribizli gyöngyei. Május pirosít s bárba
Epresedne már valahány csókod.*

*Nem közelít a kerthez a postás, nem
Próbál tányér vizedre leszállni fia rigó sem.
Drága Bogáncs kutyusom! Nem is voltál soha
Te – Illyés Gyula bácsi szavaival szólva -
Magánszorgalmú ebem;
Most mégis azt látom, előttem csak
Hogy búségedet bizonyíthasd,
Kaffogva bajtasz el minden darazsat.*

*Elfésüli a fa lombját a könnyű nyári szél,
S megannyi fülbevaló: gyümölcs piroslik-feketéll.
A rigócsőr-sebezte közülük a legédesebb,
Persze, ha nem számítjuk, mi a fűbe leesett.
S fönn! A létra sem elég, oly' igen magasan van!
Pulikutyám piciny bárányfelbók fele kaffant.
S hogy ne maradjon szem cseresznye se ott,
Magamhoz ágat búzni egy tési jubászbót hozok.*

*Májuséj. Megint. Karácsony akárba:
Szakad nyakamba a nyárfavirág-bó,
Szememben a gesztenye száz gyertyája
Ég, sorba kötött izzócskákat utánzó.
És még az utcalámpák is glóriásak –
A dombra föl szentek menete.
Vigan nyúlik-zsugorszik, lássad,
Köztük az árnyam, forró s aszfalt-fekete.*

*A júniusi kánikulával a cementkerítésen
Egyszer csak átbajolt hozzánk.
Mit bajolt?! Kúszott sebesen, mintha láng
Tartana föl a háztetőnkre, nem is vadrózsa.
Fehér szirmát ki leveti majd – bogyója
Fényeskedve izzik szeptemberre róten,
S jaj lesz annak az égő bokrának, amely
Nem tud megmártózni a hűvös esőben.*

*Muskátlik, petúniák – mennyi június végi virág?!
Utolsó szál pipacs szirma szoknyaráncosan leullik ma.
Sóbajtnak sárgás-fehéren a fényben ázott
Illatos jázminok, akácok.
Vadgesztenyesorból látom a házig futó utat,
Hát ott van az otthon, abonnan addig ugat
Éppen a pulikutyám, míg csak a szemében
Apró kis ponttá nem zsugorszom.*

*Áttűzi az alkonyi Nap, át a lombok smaragdját,
És az ablakon innen szobám falára
Hullámol oly' megbíten a játszi zöld ragyogás, akárba
Lábunk nem is szőnyegen, de a Balaton partján járna.
A kékes üvegváza vizében pedig a virág szára
(Volt gyermekkori fizika-tankönyvemben ilyen ábra)
Megtörik, s tengeri korallá lesz egészen a csokor
Mikorra már villanyt gyújtánál.*

*Az asztalon szűknyakú kékes üvegben szárad
Két kobakos mákszál némán, míg a monoton
Ketyegő vekkeróra kismutatója a batosra ért.
Hát ezekért volt érdemes nyüzsögni, e percekért
Téblábolni ma annyit. A lenyugvó Nap átsüt
Odakünn a szél motozta cseresznyelombokon,
S úgy játszik a fény a szobák falán velem,
Akárba tengernek partján ülnék csak időtelen.*

(Részlet)